

[Niels Helveg Petersen]

lighed for at regere. Det bekræftes i disse dage som så ofte før.

Det radikale venstre vil i fremtiden ved enhver given lejlighed arbejde for flertalsregeringer over midten; vi opgiver ikke den tanke, for vi tror, den på et tidspunkt vil slå igennem det net af partiinteresser, der hidtil har stået i vejen.

Lad mig så i øvrigt kvittere for regeringens bemærkninger om samarbejdsforholdene mellem partierne. Vi er en mindretalsregering, siger den, vi fremlægger vore forslag i folketinget og for folketingets partier. Regeringen understreger sin vilje til at lade argumenterne tælle og til at føre en åben dialog. Det er et godt udgangspunkt. Vi går til arbejdet, også under denne regering, i den samme ånd. Vi ønsker at nå resultater, vi ønsker at gøre et seriøst arbejde for at finde holdbare løsninger, vi vil lytte, og vi regner også med, at regeringen vil lytte. Vi ønsker ikke et skibbrud, vi anerkender, at regeringen på nogle af de vigtigste områder har fremlagt en politik, der fortjener at blive mødt med forhandlingsvilje.

Regeringen har taget et rigtigt udgangspunkt. Man kunne drage til felts imod automatikken i lønninger og ydelser, uanset om denne automatik er indeholdt i lovgivning eller i aftaler på arbejdsmarkedet. Her ligger vægten i regeringsudspillet. Det er også det radikale venstres politik, det vil vi støtte. Det er indgreb, der påvirker mange menneskers økonomi, men det er forkert at opfatte det som en straffeekspedition. Det er det bedste, vi kan gøre for at styrke beskæftigelsen. Vi kan ikke ad den vej afskaffe arbejdsløsheden, men vi kan ad den vej bedre end på nogen anden måde modvirke dens stigning, samtidig med at vi bringer balance i vort forhold til udlandet og nedsætter underskuddet på betalingsbalancen.

Socialdemokratiet afviser at gå den vej, som socialdemokratiet jo ellers ved mange lejligheder – og jeg kan sige altid med det radikale venstres bistand – har betrukket. Man henholder sig til indgåede aftaler på arbejdsmarkedet. Ja men skal indgåede aftaler på arbejdsmarkedet virkelig stå i vejen for, at vi kan styrke beskæftigelsen? Er det dog ikke det mest absurde af alt, at man med henvisning til parternes aftaler udhuler beskæftigelsen? Skal vi køre i afgrund, blot fordi LO og Dansk Arbejdsgiverforening har aftalt, at vi

skal køre i afgrunden? Svaret er selvfølgelig nej.

Men det indkomstpolitiske udspil lider af to svagheder: for det første er der ikke et ord om overskudsdeling. En varig og virksom indkomstpolitik må kombineres med obligatorisk overskudsdeling. Hensigten med indkomstpolitikken er at styrke virksomhedernes indtjening, og det er der hårdt brug for. En varig forbedring af virksomhedernes indtjening vil ikke blive opnået, hvis ikke medarbejderne sikres andel i den forbedrede indtjening.

Regeringen bebuder et program til fremme af investeringerne. Det bedste, man overhovedet kan gøre i så henseende, er at tage hul på denne vigtige reform. Havde vi haft obligatorisk overskudsdeling i en radikal og decentral udformning, ville de ansatte i dag have været medejere af en virksomhed, og så ville en række af de problemer, vi slås med, ikke være opstået. Derfor er denne sag ikke taget af dagsordenen. Det er en sag, der skal løses, ikke i form af upersonlige fonde, men i form af konkret medejerskab og medindflydelse for de ansatte på den enkelte virksomhed.

Den anden svaghed er, at regeringen ikke agter at påbegynde en reform af indkomstbeskatningen. Jeg forstår ikke, den tør lade være. Vort indkomstskattesystem er slidt ned. Der er brug for en lavere beskatning af den sidst tjente krone gennem en forlængelse af proportionalstrækket. Herved opnår man samtidig på en helt naturlig måde, at tilskyndelsen til at skaffe sig fradrag formindskes. Det er den vej, vi skal. Det er et nødvendigt led i det saneringsarbejde, der forestår. Det er ingen udvej at indføre nye fradrag; det øger vanskelighederne for en skattereform på et senere tidspunkt. Og det gør det ikke bedre, at regeringen nu foreslår en midlertidig afgift af pensionskasser m.m.

Det radikale venstre er tilhænger af skattepligt for skattefrie institutioner for at fjerne forvridninger i vort skattesystem, men vi er ikke tilhængere af midlertidige knopskydninger. Tingene må hænge sammen. Vi afviste over for den socialdemokratiske regering, at der på forsvarlig måde kunne gennemføres en beskatning af pensionskassemidler m.m. fra 1. januar 1983. Vi har indtil nu intet set, der skulle få os til at ændre syn på disse tekniske vanskeligheder og til at ændre syn på